

РЕШЕНИЕ

№ 4303

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2794** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Р. М. М., подадена чрез адв.К. Б., срещу Решение № ППН-01-1602/2019г. от 01.12.2020г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в частта му по т.3, с която е оставена без уважение подадената от него жалба, заведена с вх.№ ППН-01-1602/04.11.2019г.

Жалбоподателят моли за отмяната на решението в оспорената му част като незаконосъобразно – постановено при неспазване на установената форма, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му.

От фактическа страна жалбоподателят излага, че развива широк спектър от търговски дейности чрез регистрирани в Република България търговски дружества. Тази информация била обществено достъпна, тъй като се съдържа в Търговския регистър. През м.юни 2009г. М. бил арестуван показно и обвинен в извършване на престъпление по чл.304а от Наказателния кодекс - даване на подкуп на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение. Събитията около неговия арест, обвиненията срещу него, произнасянето на съда във връзка с взетата мярка за неотклонение и др., били широко отразени от всички медии в България. Голяма част от тази компрометираща жалбоподателя информация се съдържала в електронните сайтове на медиите и била достъпна неограничено във времето за неограничен кръг потребители. Наказателното преследване срещу жалбоподателя приключило с

оправдателна присъда още през м.април 2013г. като повече от шест години след постановяването ѝ и след влизането в сила на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (ОРЗД), на 01.07.2019г. М. установявал при справки, че [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, предоставяло чрез своя уебсайт информация /статии/, която е публично достъпна и съдържа лични данни на жалбоподателя по смисъла на чл.4, т.1 ОРЗД, а именно негови фотографски изображения и неговите имена. Публикуваната информация водела до лесно идентифициране на самоличността на жалбоподателя и свързването му със събитията около ареста от 2009г. и наказателното производство, продължило до 2013г.

След отказ на [фирма] да уважи писмено заявление до администратора на лични данни, отправено на основание чл.37б ЗЗЛД, на 03.10.2019г. жалбоподателят сезирал КЗДЛ като поискал административният орган кумулативно да приложи следните мерки: да разпорежи на [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни; да наложи временно или окончателно ограничаване, в т.ч. забрана на обработването на данни; да разпорежи коригирането или изтриването на лични данни или ограничаването на обработването им, както и да уведоми за тези действия получатели, пред които личните данни са били разкрити.

С обжалваното решение КЗЛД разпоредила на [фирма] да изтрие изображенията на жалбоподателя, приложени към статиите, достъпни на сайта, но оставила без уважение жалбата на М. в останалата ѝ част. Въпреки че цитирала коректно приложимите правни стандарти за необходимост да се намери баланс между правото на зачитане на личния живот на физическото лице и правото на информация на обществеността, КЗЛД го приложила само спрямо изображенията на жалбоподателя, но не и за имената му. По отношение имената на М. комисията се задоволила да отбележи само, че не са налице основания за тяхното изтриване, доколкото свидетелстват за правилността и развитието на историята от журналистическа и обективна гледна точка и са израз на правото на информираност. Това решение според оспорващия противоречи на извода на самата КЗЛД, направен в предходния абзац от решението, според който фокусът на правото на информация и обществен интерес е изместен - правото на информация и обществен интерес след 2013г. е да бъде оповестено, че лицето е оправдано. След като статиите са останали в непроменен вид, с изключение на редакционната бележка, то дефинираната от КЗЛД цел - предоставяне на право на информация за оправдаването на лицето, явно не можела да бъде постигната по този начин.

Освен това, за разлика от подхода, приложен към изображенията, при изследването на баланса на интереси от продължаващото посочване на имената на М., КЗЛД не изследвала цитираните на стр.11 от решението фактори, а именно дали посочването на пълното име на жалбоподателя все още допринася за дебат от обществен интерес, който не е изчезнал в течение на времето, дали, с оглед на всички обстоятелства по случая, каквито са по-специално естеството и тежестта на повдигнатото обвинение, развитието и резултатът от производството, изтеклият период от време, интересът на обществеността към момента на подаване на искането за изтриване, съдържанието и формата на публикацията, както и нейните последици за субекта на данни, лицето има право статиите да не бъдат повече свързвани с неговото име.

В противоречие с изискванията на принципа на пропорционалността, административният орган не извършил дължимата преценка за баланса между правото на жалбоподателя „да бъде забравен“, по смисъла на член 17 § 1, букви а) и в) ОРЗД /включително в защита на неговата репутация/ и правото на медията да разпространява информация, признато с член 17 § 3, буква а) от ОРЗД. Следователно не е приложил правилно разпоредбата на член 17 § 3, буква а) от ОРЗД, която не въвежда абсолютно изключване на „правото да бъдеш забравен“, когато администраторът на лични данни се позове на свободата на изразяване на мнение и достъп до информация. Напротив, неразделна част от тази норма било намирането на равновесие между защитата на правата на заинтересованите страни и свободата на изразяване.

Липсата на мотиви в оспореното решение по отношение на посоченото обуславя според оспорващия извод за незаконосъобразност на акта поради неспазване на изискването за форма. Не била спазена и целта на ОРЗД.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Е. и адв.Д., които претендират и присъждане на направените по производството разноски по представен списък. В предоставения им срок за депозиране на писмени бележки по съществото на спора такива не са постъпили.

Ответникът по оспорването, в писмено становище чрез юрист П. оспорва основателността на жалбата като намира, че атакуваното решение в оспорената му част не страда от релевираните с нея пороци. Възразява срещу прекомерността на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение като в случай, че жалбата бъде уважена, моли то да бъде намалено до предвидения в Наредба № 1/09.07.2004г. минимум с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Заинтересованата страна [фирма], в писмен отговор по жалбата намира същата за недопустима, при условията на евентуалност – за неоснователна. Възражението по допустимостта на оспорването е мотивирано с обстоятелството, че дружеството е изпълнило решението и е изтрило изображенията на жалбоподателя, както и с това, че жалбата е подадена след изтичане на преклузивния срок за обжалване. По отношение възражението за неоснователност на оспорването се сочи, че административният орган е изяснил всички релевантни факти и е съобразил, както специфичната законова рамка, така и практиката по прилагането ѝ и възприетите практически тълкувания. В съдебно заседание не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалба рег.№ ППН-01-1602/04.10.2019г., подадена от жалбоподателя, с която е сезирал административния орган за извършено от заинтересованата страна нарушение на разпоредбите на ЗЗЛД – непроизнасяне на администратора на лични данни [фирма] по заявлението му за заличаване на лични данни, публикувани в статии на сайта dariknews.bg и достъпни на посочените в жалбата уеб адреси. Същите са проверени и са направени разпечатки, за което е съставен Протокол от 08.06.2020г., заведен в

КЗЛД и приет като доказателство по делото /л.56/. С жалбата е направено искане комисията да упражни правомощията си, произтичащи от ЗЗЛД и ОРЗД като разпорежи на администратора на лични данни или обработващия лични данни да изпълни исканията на субекта на защита; да наложи временно или окончателно ограничаване, в т.ч. забрана, на обработване на данни; да разпорежи коригирането или изтриването на лични данни или ограничаване на обработването им и уведомяване за това получателите, пред които личните данни са били разкрити.

С писмо изх.№ ППН-01-1602#1 от 26.11.2019г. на КЗЛД жалбоподателят е уведомен, че ОРЗД и ЗЗЛД предвиждат специален ред и условия за упражняване на правото на изтриване – чл.17 от регламента и чл.37б-чл.37в ЗЗЛД като съобразно тях той следва да представи пред комисията доказателства, че е сезирал администратора на лични данни с искане за изтриване на отнасящи се до него лични данни. Писмото, съгласно известие за доставяне на л.23 по делото, е получено от М. на 28.11.2019г.

В отговор комисията е уведомена, че жалбоподателят е упражнил правото си по съответния ред като е подал заявление за изтриване на лични данни с вх. № 75/04.10.2019г., но към 05.03.2020г. дружеството, в нарушение на чл.12, § 3 от ОРЗД, не е предприело действия за изпълнение на законоустановените си задължения във връзка с упражненото право на изтриване. В тази връзка е отправил искане КЗЛД да се произнесе по жалбата му, като вземе предвид и пасивното поведение администратора.

След прилагането на относимите към твърденията в жалбата доказателства, с писмо изх.№ ППН-01-1602/2019#4 от 18.05.2020г. КЗЛД е уведомила ответната страна – [фирма] за образуваното административно производство, предоставила е копие от жалбата и допълнението към нея с указание, че в 7-дневен срок от получаването им може да представи отговор като е задължила представянето по административната преписка на заверено копие от подаденото от М. заявление за изтриване на негови лични данни.

В становище, постъпило по преписката на 28.05.2020г., ответната страна по жалбата оспорва нейната основателност като сочи, че жалбоподателят не е завършил процеса по идентификация, който администраторът е въвел с оглед разпоредбата на чл.37б, ал.1 ЗЗЛД, което е задължително условие за разглеждане на заявлението по същество. В подкрепа на това твърдение към становището е приложена разпечатка от електронно писмо, изпратено от М. Д. на 22.11.2019г. до оспорващия, в което му се указва, че за да бъде разгледано заявлението му по същество следва преди това да се идентифицира според процедурата, описана в предходен имейл като ако е упълномощил друго лице да го представлява, то трябва да представи пълномощно – нотариално заверено или адвокатско. Видно от предходния имейл /също приложен/, на М. е указано, че за да бъде завършена процедурата по идентификация следва или да яви на място в офиса на [фирма] с документ за самоличност или да подаде заявлението отново, подписано с квалифициран електронен подпис /КЕП/.

С писма изх.№№ ППН-01-1602#9 и ППН-01-1602#10 от 09.06.2020г. жалбоподателят и заинтересованата страна са надлежно уведомени, че жалбата е приета за допустима /с решение по Протокол № 25 от 04.06.2020г., л.251-253/ и е насрочена за разглеждане в открито заседание на 08.07.2020г.

Видно от Протокол № 32/08.07.2020г. /л.254 и сл./, обективиращ действията на комисията в проведеното открито заседание, след изясняване становищата на страните, е даден ход по същество като на жалбоподателя М. е указано представянето

на допълнително доказателство, подкрепящо твърденията му. Взето е решение преписката отново да бъде разгледана от комисията, но без призоваване на страните.

Видно от Протокол № 40/16.09.2020г. /л.259 и сл./ комисията е приела решение, че жалбата е основателна като на основание чл.58, § 2, б.„ж“ за нарушение на чл.17, § 1 от ОРЗД разпорежда на [фирма] да изтрие изображенията на жалбоподателя, приложени към процесните статии, достъпни на сайта със срок за изпълнение – 7 дни от влизане в сила на решението. Решението, видно от протокола е взето с единодушие от присъствалите на заседанието четирима членове на КЗЛД, които са го подписали.

На 01.12.2020г. е постановен оспореният в настоящото производство индивидуален административен акт, с който е обявена жалба № ППН-01-1602/04.11.2019г., за основателна в частта относно обработване на лични данни - изображение на жалбоподателя /т.1/; на основание чл.58, § 2, буква „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и за нарушение на чл.17, § 1 от регламента е издадено разпореждане на [фирма] да изтрие изображенията на жалбоподателя, приложени към процесните статии, достъпни на сайта със срок за изпълнение на разпореждането - 7-дневен от влизане на решението в сила, след което да уведоми комисията за изпълнението, като представи съответните доказателства /т.2/ и е оставена без уважение жалбата в останалата ѝ част, като неоснователна – т.3 от решението.

Същото, видно от разпечатка от електронно писмо на л.250 по делото, е съобщено на жалбоподателя на 05.02.2021г. Жалбата, по която е образувано настоящото дело, е подадена по пощата, с препоръчана пратка /известие за доставяне на л.266/ на 19.02.2021г., видно както от последното, така и от системен бон на л.265 по делото.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той неблагоприятно засяга /с оглед обстоятелството, че решението се оспорва само в частта по т.3, с която се оставя частично без уважение жалбата/, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване с оглед данните за връчване на акта и датата на подаване на жалбата.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган като правомощията на комисията произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 ЗЗЛД. Решението е взето с изискуемото по чл.9, ал.3 ЗЗЛД мнозинство като протоколът от проведеното открито заседание, на което е взето решението по преписката, е подписан от всички членове на комисията, присъствали на него /в случая комисията е заседавала в състав от четирима членове – В. К., Ц. Ц., М. М. и В. Ц./ като за приемането на това решение те са гласували единодушно съответно са положили подписите си под оспорваното решение.

Спазено е изискването за форма и съдържание на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК, доколкото в приложимия специален закон липсват

конкретни изисквания към формата и съдържанието на решението - то е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК, в т.ч. са посочени фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда и гарантира правото на защита на жалбоподателя.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.26 и сл. от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация, обн.ДВ, бр.60/2019г. С решение от проведено заседание, обективирано в Протокол № 25/04.06.2020г. жалбата е обявена за допустима, конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждането на спора по същество /чл.38, ал.1 и чл.40, ал.1 ПДКЗЛДНА/. Спазена е разпоредбата на чл.41 ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по Раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица“ по реда на АПК – лицето, срещу което е подадена жалбата е надлежно уведомено за образуваното административно производство, с което административният орган е изпълнил задължението си по чл.26, ал.1 АПК, предоставена му е възможност да изрази становище и да представи доказателства във връзка с изложените в нея твърдения. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразеното от ответната страна становище по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред комисията, не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД и чл.34 и следващите от АПК.

Приложените по делото протоколи от проведени заседания на КЗЛД съответстват на разпоредбата на чл.11, ал.1 и ал.2 от правилника. Обжалваното решение, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участвали в гласуването, не е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При издаването му правилно е приложен материалният закон.

Съгласно § 1, т.1 ДР ЗЗЛД „лични данни“ е понятието по чл.4, т.1 от Регламент (ЕС) 2016/679, който от своя страна определя, че „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано /“субект на данни“/; физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

От събраните в хода на административното производство и приобщени по

делото доказателства се установява по безспорен начин, че на 12.06.2009г., 14.06.2009г., 24.06.2009г., 18.06.2009г., 13.08.2009г., 05.03.2010г., 30.06.2010г., 25.02.2011г., 29.02.2011г. и 18.04.2013г. на сайта dariknews.bg са публикувани статии, достъпни и към датата на произнасяне на административния орган, в които се съдържа информацията относно извършени процесуално-следствени действия и развитието на образувано в съда наказателно дело от общ характер, касаещи повдигнато срещу жалбоподателя и бивш заместник-министър на вътрешните работи Р. М. обвинение за предлагане на подкуп на държавен служител, като публикацията от 18.04.2013г. касае произнасянето на последна инстанция - Върховния касационен съд, с което окончателно е оставена в сила оправдателната присъда на жалбоподателя М.. В статиите се съдържат данни за жалбоподателя в обем от две имена /собствено име и фамилия/, изображение, включително с поставени белезници на ръцете, информацията че М. е бизнесмен, посочено е и качеството му на задържан, обвиняем и подсъдим в различните фази на процеса. Публикуваната за жалбоподателя информация има характера на лични данни за лицето, доколкото чрез нея същото може да бъде безспорно индивидуализирано.

Публикуването на посочения сайт на статиите, съдържащи лични данни на лицето, с оглед начина на разпространение и неограничения достъп до информацията публикувана в него, е действие по обработването на лични данни по смисъла на § 1, т.1 ПЗР ЗЗЛД в редакцията, действала към ДВ, бр.91/2006г., респективно чл.4, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

С., предвид характера и периодичността на публикациите в него, а и предвид неограничения достъп до него, има характер на електронна медия, а публикуваната информация се използва за журналистически цели. В тази връзка посредством процесните публикации личните данни на жалбоподателя са обработени в хипотезата на разпространението им, до неограничен кръг лица. Безспорно е, че личните данни са публикувани без знанието и съгласието на лицето, но същото не е релевантно при обработване - публикуване на лични данни за журналистически цели. Във връзка с последното, правилно от КЗЛД е отчетено обстоятелството, че към датата на публикуване на процесните статии обработването на личните данни на жалбоподателя е законосъобразно по аргумент от отменената ал.2 на чл.4 ЗЗЛД, тъй като е извършено единствено за целите на журналистическата дейност и доколкото това обработване не нарушава правото на личен живот на лицето, за което се отнасят данните.

Безспорно също така се установи, че жалбоподателят е упражнил правото си по чл.17 от регламента – „правото да бъде забравен“, като е поискал от администратора на лични данни [фирма] да изтрие свързаните с него лични данни, съдържащи се в статии и други публикации на електронната медия, общодостъпни на посочения по-горе сайт. Заявлението, с което е поискал от администратора на лични данни извършването на тези действия е от 03.10.2019г., на хартиен носител, като е подадено чрез куриер и получено от администратора на 04.10.2019г. В него са посочени трите му имена, ЕГН, адрес за кореспонденция. Приложено е и копие от оправдателната присъда с отбелязване на датата ѝ на влизане в сила. В този смисъл правилно

административният орган е приел, че заявлението отговаря на изискванията на чл.37б и чл.37в ЗЗЛД. Съгласно посочените разпоредби субектът на данни упражнява правата по чл.15 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679 чрез писмено заявление до администратора на лични данни или по друг определен от администратора начин. Заявление може да се подаде и по електронен път при условията на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, Закона за електронното управление и Закона за електронната идентификация. Заявление може да се подаде и чрез действия в потребителския интерфейс на информационната система, която обработва данните, след като лицето е идентифицирано със съответните за информационната система средства за идентификация. Заявлението трябва да съдържа: 1. име, адрес, единен граждански номер или личен номер на чужденец или друг аналогичен идентификатор, или други идентификационни данни на физическото лице, определени от администратора, във връзка с извършваната от него дейност; 2. описание на искането; 3. предпочитана форма за получаване на информация при упражняване на правата по чл.15 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679; 4. подпис, дата на подаване на заявлението и адрес за кореспонденция.

Възражението на ответната страна [фирма], че заявлението не отговаря на изискванията за идентификация, въведени с Процедура за идентификация, е прието от административния орган за неоснователно като изискването за лично подаване на заявлението или подаване чрез КЕП е прието като противоречащо на целта и духа на закона и преграждащо правото на лицето да поиска да бъде забравено, т.е. неговите лични данни, обработени от администратора да бъдат изтрети.

Този извод на решаващия орган се споделя изцяло от настоящия състав. Разпоредбата на чл.37б, ал.1 ЗЗЛД, както се посочи, предвижда упражняването на да правото да се извърши чрез писмено заявление до администратора на лични данни или по друг определен от администратора начин. У. съюз „или“ предполага алтернативност на двата посочени от разпоредбата варианти. Т.е. ако администраторът е регламентирал свой специален вътрешен ред за начина на подаване или формата на заявлението, то този ред не може да изключи предвидения от закона, а именно възможността за подаване на писмено заявление. Без конкретизация в законовата норма на начина на подаване на писменото заявление администраторът не може да игнорира такова, подадено чрез куриер. Обратното би било дискриминационно третиране на групи от хора, обединени под общ признак – възраст, живеещи в друго населено място, различно от седалището на дружеството, администриращо сайта и пр.

Въпреки това, както е отбелязал и административния орган, в настоящия случай жалбоподателят е отстранил нередовностите на подаденото заявление в съответствие с дадените му от администратора указания като е подал същото по електронен път, подписано с КЕП. Макар и да е приел заявлението за редовно, администраторът е оценил направеното с него искане като неоснователно, за което свидетелства изпратеното до жалбоподателя електронно писмо.

С оспореното решение комисията е приела, че този отказ е

незаконосъобразен в частта, с която е отказано заличаването на лични данни – изображения на жалбоподателя с поставени белезници по време на ареста му като не е съобразил, че след оправдателната присъда на лицето не следва да обработва лични данни, нарушаващи репутацията на физическото лице - съображение 75 от Преамбюла на Регламента, а такива са всички снимки касаещи ареста на М., които уронват престижа на лицето, доколкото същото е оправдано. Прието е, че към датата на публикуване информацията е отразена за журналистически цели, но не е направена преценка дали тази информация, при новата фактическа обстановка, не накърнява репутацията на лицето предвид обема от обработвани лични данни и светлината в която е поставено лицето. Въз основа на това и като е прието, че продължаваното след 2013г. и до настоящия момент обработване чрез разпространяване на личните данни - изображение с поставени белезници, достъпни чрез сайта на дружеството, не е оправдано с оглед постигане на журналистическата цел и липсва законово основание за обработването на лични данни /чл.17, § 1, буква „в“ ОРЗД/ в посочения обем след тази дата, в условията на приключил с оправдателна присъда съдебен процес, са налице приложими условията за удовлетворяване искането на жалбоподателя, съответно е постановено решението в частта му по т.1 и т.2, неоспорени от жалбоподателя.

По отношение основателността на искането на М. за заличаване на останалите лични данни, обработени от администратора, комисията е приела, че към дата на публикациите от 2009г. до 18.04.2013г. статиите са представлявали обществен интерес и са израз на правото на информация на обществото по актуални и текущи въпроси, а доколкото същите са обработени за журналистически цели публикуването на личните данни на жалбоподателя е законосъобразно - извършено единствено за целите на журналистическата дейност и в хипотезата на безспорен обществен интерес в хода на процеса и до неговото приключване на 18.04.2013г., предвид което обработването не е в нарушение на чл.17, § 1, б.„а“ от регламента.

Безспорно сайтът, посредством който са разпространени данните на оспорвания представлява електронна медия, а информацията досежно лицето, която е публикувана на него има характера на информация, публикувана за журналистически цели. Понятието „журналистически цели“ не е дефинирано от законодателя, но е тълкувано в съдебната практика. Същественото за журналистическата дейност е събирането, анализирането, интерпретирането и разпространяването чрез средствата за масова информация на актуална и обществено значима информация. Всяка журналистическа дейност е проява на свободата на словото в правовата държава. Ограничаване свободата на изразяване и информация е допустимо само в рамките на необходимото в едно демократично общество съгласно чл.10, § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. По своята същност журналистическата дейност изисква разпространяване на информация по въпроси от обществен интерес. Публикуването на информация на интернет страницата на медията представлява нейното публично оповестяване. Публичното разпространяване на информация за тези цели е журналистическа дейност, тъй като самият факт на разпространение е изява на мнение, становище, възглед, преценка на

публичната информация и значението ѝ за интересите на обществото. За да се обработва информация за целите на журналистическата дейност, информацията трябва да касае въпроси относно ценности, които с оглед на засегнатите отношения са действително обществено важни.

С Регламент 2016/679 и Закона за защита на личните данни се определят правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни. Целта е да се защитят основни права и свободи на физическите лица, по-специално тяхното право на защита на личните данни. Съгласно съображение 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а се разглежда във връзка с функцията му в обществото и се прилага в равнопоставеност с други основни права, съгласно принципа за пропорционалност. Регламентът е съобразен с всички основни права и в него се спазват свободите и принципите, признати от Харта на основните права на Европейския съюз, и по-специално зачитането на свободата на мисълта, свободата на изразяване на мнение и свободата на информацията. В съображение 153 от Регламента е предвидено, че правото на държавите-членки следва да съвместява разпоредбите, уреждащи свободата на изразяване на мнение и свободата на информация, включително за журналистически, академични, художествени и литературни цели с тези за защита на личните данни при преценка на баланса /пропорционалността/ на засягане във всеки отделен случай с оглед конкретните особености.

Съгласно чл.25з, ал.1 ЗЗЛД обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот, а според ал.3 на същата разпоредба при обработване на лични данни за целите по ал.1: 1. не се прилагат чл.6, 9, 10, 30, 34 и глава пета от Регламент (ЕС) 2016/679, както и чл.25в; 2. администраторът или обработващият лични данни може да откаже пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл.12 - 21 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Т.е. законодателят предвижда, че когато обработването на лични данни е за журналистически цели, субектът, чиито са данните, се ползва с по-занижена защита с оглед преследваната цел - осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация. При всички случаи следва внимателно да бъде преценен балансът между правото на информация и правото на защита на личните данни като се отчитат особеностите на конкретния случай. Това е така, защото правото на неприкосновеност на личния живот не е абсолютно и може, но само при спазване на изискванията на чл.8 КЗПЧОС, да бъде ограничавано със закон, да преследва една или повече легитимни цели и което е съществено - ограничаването да е необходимо в демократичното общество - Решение № 8/15.11.2019г. по конституционно дело № 4 от 2019г.

Според ЕСПЧ широката общественост не само има право да бъде информирана за настоящите събития, но също така има право да бъде информирана за минали събития. Съдът подчертава предимствата на интернет, който дава възможност на обществеността да получи достъп до

тази информация и заключава, че мисията на медиите в подпомагането на формирането на общественото мнение включва задължението да се предостави достъп на широката общественост до информация за миналото, съхранявана в архивите им, но когато наличието на статиите все още допринася за дебати от обществен интерес, който не е изчезнал с течение на времето, доколкото обхватът на обществения интерес по отношение на наказателните производства е все пак променлив и търпи изменение във времето в зависимост от обстоятелствата и резултата от делото.

С оглед това, при доказано обработване от администратора на личните данни на жалбоподателя за журналистически цели, извършено за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, администраторът има право да откаже пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл.12 - 21 от Регламент (ЕС) 2016/679 – чл.25з, ал.3, т.2 ЗЗЛД. В случая не може да се твърди и че не е спазен балансът при преценка необходимостта от разкриване на тези лични данни за журналистически цели и зачитането на неприкосновеността на личния живот. Нарушение на правото на личен живот, респ. на правото на защита на личните данни, ще бъде налице, когато за нуждите на медийната изява неоправдано и непропорционално се стига до пресичане и/или ограничаване границите на личната сфера на лицето напр. чрез изнасяне на чувствителна и лични информация за дом, семейство, интимна и битова среда, поведение, навици и др., когато това не се явява необходимо са нуждите на журналистическата дейност и целения ефект - информирание на обществеността по конкретен повод и за съответно събитие. В този аспект ще е налице и нарушение, когато информацията и личните данните привидно си кореспондират, но в резултат на неправомерно третиране на източника на данните крайният резултат при публикацията не съответства на оригинала. Настоящият случай не е такъв. Публикувайки статиите електронната медия е упражнила правото на свобода на словото в унисон с правото да се търси и получава свободно информация за събития от обществен интерес.

По тези съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. М. М. срещу Решение № ППН-01-1602/2019г. от 01.12.2020г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т.3.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: